

[Ministeren for offentlige arbejder.]

havde givet afkald på at stille bestemte forslag herom og mente, at statsbanerne burde stå frit og følge den mest hensigtsmæssige arbejdsform. Statsbanerne har anset det for rigtigt af hensyn til den samlede byudvikling i området at søge ekspropriationerne gennemført jævnsides for alle 3 anlæg og ligeledes at få afsluttet de fornødne forhandlinger med kommunerne til koordinering af de af statsbanernes og kommunernes anlægsarbejder, som berører baneanlæggene. Endvidere forudsætter statsbanernes anlægsprogram for de første år fremme af visse arbejder på alle 3 baner.

Jeg finder ikke nogen anledning til at gribe ind heri. Når der imidlertid derefter bliver tale om levering af rullende materiel, omformerstationer, sikringsanlæg og sportmaterialer, er det statsbanernes hensigt at tilrettelægge et arbejdsprogram med en vis prioritetsrække, som først til den tid vil få afgørende økonomisk betydning. Jeg er af den opfattelse, at en sådan fremgangsmåde vil være den mest økonomiske, og jeg mener ikke, den vil kræve et nyt lovforslag.

Jeg vil gerne til sidst tilføje en bemærkning om, at det på grund af nedskæring på bevillingerne og for så vidt også på grund af manglende teknisk personale ikke vil være muligt at overholde den ved lovforslagets vedtagelse påregnede anlægsperiode på ca. 6-8 år, og at der, såfremt disse forhold ikke afgørende ændres, fremdeles må regnes med ca. 6-8 år fra nuværende tidspunkt.

Else-Merete Ross: Jeg takker for svaret, som faktisk var en skuffelse. Jeg indrømmer, at vi i udvalget ikke stillede forslag om en prioritetsfølge, men jeg er temmelig overbevist om, at hvis man ville nedsætte et folketingsudvalg igen, så tror jeg godt man kunne blive enig om det.

En sag er jo, at man eksproprierer samtidig; noget andet er, hvordan arbejdsprogrammet senere bliver, og når ministeren siger, at det vil være mest økonomisk at udføre arbejdet, sådan som statsbanerne nu siger, ville jeg dog gerne have lov til at spørge, hvad man forstår ved mest økonomisk. Det kan jo i hvert fald ikke være mest økonomisk for de enkelte, der bor på de forskellige banestrækninger.

Hvis ministeren ville fremsætte lovforslag, så har mit parti ikke lagt sig fast på, hvilken bane det skulle være; det ville ganske afhænge af de oplysninger, ministeren kunne give om, hvilken bane der måske var længst fremme, eller hvordan behovet var for den pågældende bane. Vi ville være meget villige til at rette os efter de andre partiers ønske, men det helt primære for os er, at der ikke investeres en masse penge i tre baner på én gang, uden at nogen mennesker får nogen glæde af det før i en meget fjern fremtid, og jeg tror ikke, det ville være sådan, at udvalget ikke kunne blive enig, fordi man ville tage hensyn til de enkelte kandidaters valgområde. Jeg tror, at almindelig sund fornuft om at bruge pengene så fornuftigt som muligt ville være fremherskende i et sådant udvalg.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg er bange for, at det ærede medlem ikke helt forstod mit indlæg, hvad jeg beklager. Det er netop statsbanernes hensigt at gøre det på den mest økonomiske måde, altså sådan, at man, når man går i gang med de virkelig store udgifter, vil lave en prioritetsrække, sådan som jeg også mener lovens forudsætning er. Derfor mener jeg, at mit svar i virkeligheden er en imødekommenhed over for det, det ærede medlem ønskede.

Må jeg i øvrigt sige med hensyn til troen på, at man ved at gå til folketinget igen kunne få en anden stilling end hidtil, at jeg tror, det ville komme til at ligge, ligesom det gjorde sidst. Det ærede medlem ved udmærket, at når man skal diskutere absolut, hvilken bane der skal have fortrin, så er det umuligt at blive enig. Sådan har det været på et meget tidligere tidspunkt end dengang, vi sidst behandlede spørgsmålet, og sådan var det, da vi sidst fremsatte lovforslaget. Jeg tror ikke, stillingen er ændret. Jeg tror ikke, menneskene er blevet meget bedre, end de var på det tidspunkt, da vi sidst behandlede loven. Men vi vil altså bestræbe os for at udføre disse anlæg på den mest økonomiske måde, sådan som folketinget har givet direktiver om.

Hermed sluttede spørgsmålet.